

Stanley Whitney *Here Comes the Sun*

Titeln på den amerikanske målaren Stanley Whitneys första utställning i Stockholm är hämtad från Nina Simones tolkning av Beatles välkända låt. Whitneys titlar hyllar och refererar ofta till ett personligt panteon av musikaliska hjältar. Målingarna består av rytmiska mönster med intensiva kvadratiska färgfält sida vid sida, en uppbyggnad som Whitney har använt sig av sedan tidigt 1990-tal.

Utifrån ett ad hoc linjesystem applicerar Whitney färgen från dukens övre vänstra hörn till det nedersta högra, en intuitiv process som påminner om att skriva prosa eller komponera musik. Whitney återvänder till en vibrerande färgpalett som för tankarna till de kläder och sneakers som kunde ses på gatorna i hans hemstad New York under 80- och 90-talet. Han justerar och stämmer om delar, med ymniga penseldrag klottrar han över med en ny färgton. Ofta rinner den förtunnande färgen och blottar den underliggande. Whitney liknar mötet mellan olika färgfält, en del skälvande och andra harmoniska, vid saxofonisten Ornette Colemans sprickor, där han trots samklang och dissonans ändå landar i en resonansrik helhet.

I en önskan om att göra färgen till det primära har Whitney utvecklat sitt karaktäristiska rutnätssystem där enfärgade färgfält arrangeras i livliga rader. Under resor till Egypten och Italien slogs Whitney av det frontala och monumentala i byggnader som Panteon och Colosseum, sättet att behandla höjd och skala, att stapla och förenkla – överförde han till sina egna kompositioner.

Utifrån konsthistoriska tidsepoker uttrycker Whitney sina huvudsakliga måleriska funderingar. Hur kan man behålla öppenhet och rymd, som hos Rothko och Pollock, inom en så tydligt definierad struktur, som redan har reducerats till sin spets hos Mondrian? Snarare än att stänga in och begränsa har Whitney genom lösa och flytande rutnät funnit att "rymd finns i färgen, snarare än färg i rymden.". När det gäller rörelse och skiftningar inom systemet refererar Whitney till Veroneses vägg- och takmålningar där figurer i ljusa kläder förenas i en harmonisk enhet. I bildrummet refererar han till Morandis anspråkslösa och utsökta stilleben. Whitneys sätt att använda sig av pensel och färg för att både precisera och fylla i, påminner om Munchs penseldrag som kunde vara både kraftiga och fina i konturer och fasta former.

Whitneys myriad av konsthistoriska och musikaliska beröringspunkter leder honom mot ett måleri som omedelbart är igenkännbart som hans eget. Hans kubiska abstraktion är inte bara ett prisande av färg utan också ett sätt att låta färgen väcka våra sinnen – varje målning är en melodiös strof och en pulserande drill.

Stanley Whitney föddes 1946 i Philadelphia och bor och arbetar i New York och Solignano, Italien. Hans verk har ställts ut i ett stort antal internationella museiutställningar sedan tidigt 1970-tal, bland annat på Studio Museum in Harlem (2015), National Academy Museum, New York (2012), Nelson-Atkins Museum of Art, Kansas City (2008), University of Dayton, Dayton (1991), Pennsylvania Academy of Fine Arts, Philadelphia (1985), Brooklyn Academy of Music (1983), Alternative Museum, New York (1981), Studio Museum in Harlem (1981) och Aldrich Museum of Contemporary Art, Ridgefield (1976). Han deltog i den femtionde Venedigbiennalen (2003) i projektet Utopia Station samt Dakar Biennal (2004). Han har tilldelats John Guggenheim Fellowship (1996), Pollock-Krasner Fellowship (2002) och var dessutom den första att vinna Robert De Niro Sr. Prize in Painting (2011).

Vernissage: 10 november 2016, 17.00 – 20.00

Utställningsperiod: 11 november – 21 december 2016

Öppettider: tisdag – fredag 11.00 – 18.00, lördag 12.00 – 16.00

Bilder från utställningen finns att ladda ned efter vernissagen på www.nordenhake.com
Kontakta gärna galleriet för mer info samt bilder

Kommande utställning: **Samson Kambalu**, 12 januari – 18 februari, 2017